

Arrest

nr. 306 255 van 8 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltplaan 348 / 3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, op 28 november 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 14 augustus 2022 en dienen op 16 augustus 2022 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 21 april 2023 nam de Dienst Vreemdelingenzaken, zowel ten aanzien van verzoeker als ten aanzien van verzoekster, een beslissing tot afstand van het verzoek om internationale bescherming.

1.2. Zonder het grondgebied te hebben verlaten, dienen zij op 4 juli 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 24 oktober 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoeker als ten aanzien van verzoekster, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoeker en verzoekster aangetekend worden verzonden.

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Moldavische nationaliteit te bezitten, een Roma te zijn van etnische afkomst en een christen te zijn. U bent geboren op 30/04/1991 in Otaci, waar u – als u niet in het buitenland zat – verbleef. U woonde onder meer tijdelijk in Armenië, Georgië, Kazachstan en Rusland. U bent al ongeveer 10 jaar samen met uw echtgenote, M. C. (O.V. X.XXX.XXX, CG XX/XXXXXX). U ging niet naar school, maar u kreeg thuis wel privélessen. Daarnaast was u een missionaris en ging u in het kader daarvan een aantal weken naar Turkije. Tot slot kon u geen werk vinden in Moldavië, omdat u Roma bent en onopgeleid bent.

Voor uw vertrek uit Moldavië was er een conflict over het huis van uw zus. Binnen uw familie zijn er mensen die het huis in handen willen krijgen. Daarnaast was er ook nog een conflict over het huis van uw tante. Deze problemen konden volgens u echter opgelost geraken omdat het binnen uw familie was en vormden dan ook niet de aanleiding voor uw vertrek uit Moldavië.

In 2019 verliet u – samen met uw echtgenote M. – Moldavië en jullie gingen naar Duitsland. Daar hoopten jullie medische hulp te krijgen, omdat jullie problemen hebben om kinderen te krijgen. Jullie dienden in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in. Na 1,5 maand verlieten jullie Duitsland omwille van de moeilijke leefomstandigheden en jullie gingen naar Frankrijk. Daar dienden jullie eveneens een verzoek om internationale bescherming in en zochten jullie verder medische hulp. Uiteindelijk kregen jullie ook een weigering in Frankrijk, maar omdat jullie een medische verzekering hadden, bleven jullie nog enkele maanden daar. Toen u in Frankrijk zat, vernam u dat er een familieconflict was ontstaan. Uw neef E. had namelijk – volgens de traditie – een meisje, genaamd Ma., ontvoerd omdat ze verliefd waren op elkaar. Dit was echter tegen de zin van haar familie en de vader van Ma. ging haar enkele uren na haar ontvoering terughalen. De familie van Ma. beschuldigde E. ervan dat hij haar had verkracht. Ongeveer een maand na de ontvoering, eiste de vader van Ma. ter compensatie 50 000 euro van uw neef. Ongeveer 3 à 4 maanden na de ontvoering betaalde uw familie 20 of 21 000 euro. De vader van Ma. ging hier echter niet mee akkoord en bleef 50 000 euro eisen. Ongeveer 6 à 9 maanden na het incident nam u telefonisch contact op met de vader van het meisje, om het probleem op te lossen. Hij bedreigde u – en de rest van uw familie – echter met de dood. Ongeveer 1,5 jaar geleden werd bij een incident – in het kader van dit conflict – ook een pluk haar uitgetrokken van de dochter van uw tante. Tot op heden blijft de vader van Ma. vragen naar de 50 000 euro en bedreigt hij jullie. Uw familie probeerde 2 of 3 keer klacht in te dienen bij de politie, maar de politie deed niets, omdat de vader van Ma. politiek actief is en macht heeft binnen de politie. Door deze problemen vreest u bij een terugkeer naar Moldavië aangevallen te worden of gedood te worden.

Uiteindelijk reisden jullie verder naar België in 2022, waar jullie op 16/08/2022 een eerste verzoek om internationale bescherming indienden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader hiervan werd op 21/04/2023 door de DVZ een beslissing tot afstand van asielaanvraag genomen. Op 04/07/2023 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming, hetgeen op 27/07/2023 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ontvankelijk werd verklaard.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenote M. (O.V. ..., CG ...) niet naar Moldavië kunnen terugkeren omwille van een familieconflict als gevolg van de poging tot ontvoering van een meisje, genaamd Ma., door uw neef E. (CGVS, p. 8 & CGVS M., p. 6). Verder verlieten jullie Moldavië omwille van de discriminatie tegen de Roma-bevolking, waardoor het onder meer moeilijk is om werk te vinden en u meer moet betalen voor een begraafplaats (CGVS, p. 7; 14-15 & CGVS M., p. 5). Daarnaast verlieten u en uw echtgenote Moldavië om een medische behandeling te krijgen om kinderen te kunnen krijgen (CGVS, p. 4-5 & CGVS M., p. 5). Tot slot waren er ook nog conflicten over het huis van uw zus (CGVS, p. 16) en over het huis van uw tante (DVZ “verklaring volgend verzoek”, punt 21).

Vooreerst dient gesteld te worden dat de verklaringen van u en uw echtgenote M., met betrekking tot het familieconflict als gevolg van de ontvoering van Ma. door uw neef E., allerm minst kunnen overtuigen.

Om te beginnen legden u en uw echtgenote inconsistente verklaringen af over het moment waarop het familieconflict begon. Bij de DVZ verklaarde u op 17/07/2023 dat het familieconflict ongeveer 3,5 jaar eerder – toen u niet meer in Moldavië was – begon (DVZ “verklaring volgend verzoek”, punt 21), hetgeen betekent dat het conflict in het voorjaar van 2020 begon. Op het CGVS verklaarde u dan weer op 14/09/2023 dat het ongeveer 1,5 à 2 jaar eerder begon (CGVS, p. 8), hetgeen betekent dat het conflict begon in het najaar van 2021 of het voorjaar van 2022. Na confrontatie verklaarde u dat u 3,5 jaar in België verbleef en dat u zich had vergist (CGVS, p. 12), hetgeen geen afdoende verklaring is. In het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde u immers ondubbelzinnig dat u ongeveer 1 jaar in België was (CGVS, p. 6). Bovendien verwees u bij de DVZ ondubbelzinnig naar de start van het conflict. Aangezien u in het kader van dit conflict vreest om gedood te worden (CGVS, p. 8), kan verwacht worden dat u consistente verklaringen aflegt over het moment waarop het conflict ongeveer begon. Bovendien legde uw echtgenote M. eveneens inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop het conflict begon. Bij de DVZ verklaarde zij dat het conflict ongeveer 3,5 à 4 jaar geleden was begonnen, dat jullie op dat moment nog in Moldavië waren en dat jullie bijna direct erna vertrokken (DVZ “Verklaring volgend verzoek” M., punt 21). Op het CGVS verklaarde zij dan weer dat het conflict ongeveer 2 à 2,5 jaar geleden begon en dat jullie op dat moment in Frankrijk zaten (CGVS M., p. 6). Na confrontatie verklaarde zij dat zij zich bij de DVZ had vergist (CGVS M., p. 6). Het louter aangeven dat zij zich had vergist, is vanzelfsprekend geen afdoende verklaring. Er kan verwacht worden dat – aangezien het familieconflict deel uitmaakt van de kern van jullie vluchtrelaas – zij eenduidige verklaringen aflegt over het moment waarop het conflict begon en waar jullie op dat moment waren. Bijgevolg ondermijnen deze inconsistenties in ernstige mate de geloofwaardigheid van het familieconflict.

Vervolgens werden doorheen de verklaringen van u en uw echtgenote M. een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld. Om te beginnen legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop Ma. werd herenigd met haar familie. U verklaarde namelijk dat haar vader haar had teruggevonden (CGVS, p. 9), terwijl uw echtgenote verklaarde dat E. en Ma. zelf terugkeerden naar haar familie (CGVS M., p. 7). Na confrontatie verklaarde uw echtgenote louter dat ze het niet meer wist (CGVS, p. 7), hetgeen geen afdoende verklaring is. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd duidelijk aangegeven dat – indien ze het antwoord op een vraag niet wist – het zo diende te verklaren (CGVS, p. 2). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat zij pas na de confrontatie verklaarde dat ze het niet meer wist. Daarnaast legden u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over welke incidenten er na de ontvoering nog plaatsvonden. U verklaarde dat er ongeveer 1,5 à 2 jaar geleden tijdens een ruzie – een pluk haar van de dochter van uw tante werd uitgetrokken. U verklaarde dat er verder geen incidenten waren (CGVS, p. 10-11). Uw echtgenote sprak echter over een grote vechtpartij die 2 of 2,5 jaar geleden plaatsvond, waarbij uw tante gewond geraakte (CGVS M., p. 7), hetgeen iets anders is dan wat u verklaarde. Verder waren er volgens uw echtgenote eveneens geen concrete incidenten of confrontaties (CGVS, p. 9). Na confrontatie verklaarde uw echtgenote louter dat ze vertelde wat ze hoorde (CGVS M., p. 9), hetgeen vanzelfsprekend geen afdoende verklaring is. Er is immers een duidelijk verschil tussen een grote vechtpartij en het incident dat u beschreef, waarvan u bovendien verklaarde dat jullie dat niet serieus namen (CGVS, p. 10-11). Tot slot legde u doorheen het persoonlijk onderhoud inconsistente verklaringen af over wanneer het incident – waarbij een pluk haar werd uitgetrokken bij de dochter van uw tante – plaatsvond. Enerzijds verklaarde u dat dit ongeveer 1,5 à 2 jaar gebeurde (CGVS, p. 11), anderzijds verklaarde u dat dit ongeveer een jaar geleden was (CGVS, p. 13). Na confrontatie herhaalde u louter uw verklaringen (CGVS, p. 13), hetgeen vanzelfsprekend niet afdoende is. Er kan verwacht worden dat u binnen eenzelfde gehoor eenduidige verklaringen kan afleggen over wanneer het incident plaatsvond. Zeker gezien het feit er verder geen confrontaties of incidenten waren. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het familieconflict.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote bijzonder onwetend was met betrekking tot het familieconflict. Zo wist uw echtgenote niet wat de namen waren van de ouders van het meisje, waar die familie op dit moment is, of die familie Moldavië ooit verlaten had, hoelang E. Ma. ontvoerd had, wat er is gebeurd bij de vechtpartij, of u rechtstreeks met de familie van het meisje hebt gesproken en hoeveel uw familie betaald heeft aan Ma.'s familie (CGVS M., p. 6-10). Toen uw echtgenote hierop werd gewezen, verklaarde zij dat het haar weinig interesseerde, omdat ze genoeg heeft aan haar eigen problemen (CGVS M., p. 7). Verder verklaarde zij dat zij niet zo spraakzaam was en vertelde wat ze hoorde (CGVS M., p. 10). Deze houding is echter niet te verenigen met de door jullie aangehaalde vrees. Uw echtgenote verklaarde namelijk dat zij – aangezien zij uw echtgenote is – vreest om ook gedood te worden (CGVS M., p. 6; 10). Bijgevolg kan verwacht worden dat uw echtgenote meer informatie zou hebben over het familieconflict. Hierbij dient ter volledigheid opgemerkt te worden dat het conflict volgens uw verklaringen ongezien was en dat het gekend was bij alle Roma (CGVS, p. 10). Binnen deze context kan nog meer verwacht worden dat uw echtgenote over meer informatie beschikt. Bijgevolg ondermijnt dit de geloofwaardigheid en de ernst van jullie vrees voor vervolging.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan door het CGVS geen geloof gehecht worden aan het door u aangehaalde familieconflict.

Verder – zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan het door u aangehaalde familieconflict – slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer niet zou kunnen rekenen op de bescherming van uw autoriteiten. Om te beginnen blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie de **COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022**, toegevoegd aan het administratief dossier), dat hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma. In dit verband dient te worden aangestipt dat er sprake kan zijn van een bepaalde mate van onderraportering van incidenten. Ook blijkt dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Daartegenover staat dat Roma vaak niet op de hoogte zijn van de juridische mogelijkheden die er zijn om bescherming te krijgen of om hun rechten af te dwingen.

Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U blijft hier in gebreke.

Om te beginnen legde u volatiële verklaringen af over de beschermingspogingen die uw familie ondernam in het kader van het conflict met de familie van Ma.. Aanvankelijk verklaarde u dat uw familie naar de politie ging, dat ze de brieven en klachten scheurden en dat zelfs de politie in Chisinau dat deed (CGVS, p. 8). Later verklaarde u dat uw familie 2 of 3 keer naar de politie ging, maar dat u niet zeker wist of ze naar Chisinau gingen of niet (CGVS, p. 13). Binnen eenzelfde verklaring zei u dan dat u niet wist of zij klacht hadden ingediend, maar dat ze het wel van plan waren (CGVS, p. 13). Gezien uw vrees voor vervolging door de familie van Ma., kan verwacht worden dat u eenduidige verklaringen kan afleggen over de pogingen die uw familie heeft ondernomen om bescherming te zoeken. Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote verklaarde dat zij niet wist of iemand ooit naar de politie ging in het kader van dit conflict (CGVS M., p. 9). Deze onwetendheid is – zoals eerder aangegeven – opmerkelijk.

Vervolgens slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u omwille van de familie van Ma. geen bescherming zou kunnen krijgen van uw autoriteiten. Om te beginnen is het opmerkelijk dat u enkel de roepnaam, namelijk K., van de vader van Ma. kent en dat u niet weet wat zijn officiële naam is (CGVS, p. 9). Daarnaast kende u noch de naam van haar moeder, noch de namen van andere familieleden (CGVS, p. 9). Hoewel u verklaarde dat u geen contact had met hen (CGVS, p. 9), is het bijzonder opmerkelijk dat u niet meer informatie hebt. Aangezien u vreest gedood te worden als gevolg van dit conflict en aangezien u verklaarde dat dit incident bij alle zigeuners gekend is (CGVS, p. 9-10), kan verwacht worden dat u meer informatie zou hebben. Daarnaast slaagt u er niet in om de connecties die de vader van Ma. had te concretiseren. U verklaarde dat hij werkte bij een organisatie, genaamd P., die zich bezighield met zaken voor Roma (CGVS, p. 14). Hierdoor had hij volgens u veel connecties bij de politie (CGVS, p. 14). U kon deze connecties echter weinig concretiseren. U verklaarde louter dat u hoorde dat één van de politieambtenaren de peter was van zijn neef en dat hij mogelijks de politiechefs van Otaci en Obniza kende (CGVS, p. 13). Daarnaast verklaarde u dat hij de politiechef van de stad kende, maar u kon echter geen namen noemen (CGVS, p. 15). Bovendien wist u ook niet binnen welke context hij die mensen had leren kennen. U verklaarde dat dat mogelijks tijdens bijeenkomsten was, dat het misschien was omdat de politie politici beschermt of dat ze elkaar mogelijks al van de kinderjaren kenden (CGVS, p. 16). Gezien de vrees die u hebt tegenover de vader van Ma. en de bekendheid van het conflict, kan verwacht worden dat u meer informatie zou hebben over zijn connecties bij de politie. Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote eveneens verklaarde dat niemand naar de politie stapte, omdat zij tot een grote clan behoren en de politie naar hen luistert (CGVS M., p. 9). Het is echter bijzonder opmerkelijk dat – wanneer gevraagd werd of jullie bij een terugkeer bescherming zouden krijgen – uw echtgenote louter verwees naar het feit dat de politie de wetten van de zigeuners kent en dat zij er van uit gaan dat jullie ruzie gaan blijven maken (CGVS M., p. 9). Hiervoor baseerde zij zich op de discriminatie van Roma en op het feit dat de politie kan omgekocht worden (CGVS, p. 9). Zulke algemene en onpersoonlijke verklaringen zijn vanzelfsprekend niet afdoende. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u omwille van de vader van Ma. niet op bescherming zou kunnen rekenen.

Uit voornoemde informatie blijkt nochtans dat er in geval van discriminatie of gewelddaden een klacht kan worden ingediend bij de politie. Uit een onderzoek van het EEF uit 2018 blijkt dat Roma (en andere kwetsbare groepen) toch een bepaalde mate van vertrouwen hebben in de politie en vaker een beroep doen

op de politie in vergelijking met andere groepen van de bevolking. Daarnaast bestaan er in Moldavië ook andere kanalen, die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten, zoals de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, de Ombudsman of de Equality Council. Voorts voert de Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting.

Met betrekking tot uw socio-economische motieven – zijnde de discriminatie tegen de Roma-bevolking en de medische problemen – kan allereerst het volgende worden opgemerkt. De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022**, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat heel wat Roma in Moldavië zich, zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever voor de eerste minister in sociale kwesties in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de deprivatie van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.

Met betrekking tot jullie verklaringen dat jullie geen werk vonden, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over het werk dat u deed in Moldavië. U verklaarde dat u nooit werkte in Moldavië, omdat er geen werk is en omdat u een Roma bent (CGVS, p. 7). Verder verklaarde u dat u nooit aan seizoensarbeid of zwart werk deed (CGVS, p. 7). Uw echtgenote verklaarde echter dat u een keer aan seizoensarbeid had gedaan (CGVS M., p. 5). Verder verklaarde zij ook dat u zwart werk zocht en dat u in het kader daarvan appels plukte en tuinierde (CGVS M., p. 11). Daarnaast verklaarde uw echtgenote dat zij eveneens soms in het zwart werkte, meer bepaald appels plukken, maar dat dit te zwaar was voor haar (CGVS M., p. 10-11). Bijgevolg slaagt u er niet in een duidelijk beeld te scheppen over het werk dat u deed in Moldavië. Daarnaast blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote duidelijk dat jullie wel degelijk in staat waren om werk te vinden in Moldavië. Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote geen verdere stappen heeft ondernomen om een officiële job te vinden (CGVS M., p. 11). Zij deed dit niet, omdat er geen hoop is en omdat de meeste zigeuners last hebben (CGVS M., p. 11), hetgeen vanzelfsprekend niet afdoende is. Er kan verwacht worden dat uw echtgenote verder stappen ondernam om werk te vinden.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat er sociale hulp beschikbaar was. U verklaarde namelijk dat er een werkloosheidsuitkering beschikbaar was, maar dat u die niet kreeg omdat u regelmatig in het buitenland woonde en telkens maar voor een beperkte periode in Moldavië verbleef (CGVS, p. 18). U verklaarde dat u daar nog altijd recht op hebt, maar dat het onvoldoende is om rond te komen (CGVS, p. 19). Uw echtgenote verklaarde eveneens dat zij 1 of 2 keer een uitkering kreeg van 1000 lei per maand. Zij verklaarde niet te weten of zij dit opnieuw kon krijgen, maar vertelde wel dat het te weinig was om te overleven (CGVS, p. 13). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat er hulp beschikbaar is en dat er geen sprake is van discriminatie. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor het feit dat het moeilijk is om rond te komen met een uitkering, dient opgemerkt te worden dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria van de conventie van Genève. Verder kan begrip worden opgebracht voor de socio-economische moeilijkheden als het gevolg van de lage uitkeringen, maar dit kan in jullie hoofde niet worden beschouwd als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u tijdens uw zoektocht naar werk geweigerd werd omwille van het feit dat u een Roma bent (CGVS, p. 7; 18-19). U ging dit echter niet aanklagen bij de overheid, omdat zij volgens u uw woorden als Roma niet ernstig nemen en niets doen voor de zigeuners (CGVS, p. 19). Verder verklaarde u dat andere Roma dat wel gingen aanklagen, maar dat er niets werd ondernomen (CGVS, p. 19). Zulke algemene en onpersoonlijke verklaringen zijn echter niet afdoende en tonen geenszins aan dat u in het kader van deze problemen geen beroep zou kunnen doen op uw autoriteiten. Tot slot klaagde u dit ook niet aan bij een organisatie die losstond van de overheid (CGVS, p. 19). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u op de hoogte was van een organisatie waarbij u terecht zou kunnen, namelijk P., waar de vader van Ma. werkte (CGVS, p. 19). Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen met de familie van Ma., kan verwacht worden dat u hulp zou zoeken bij deze organisatie. Bijgevolg kan verwacht worden dat u en uw echtgenote stappen hadden ondernomen om deze problemen aan te kaarten.

Met betrekking tot de medische problemen van uw echtgenote – namelijk dat het moeilijk is om kinderen te krijgen - dient opgemerkt te worden dat het louter hebben van medische problemen niet afdoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Het hebben van medische problemen op zich houdt geen direct verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat uit de verklaringen van uw echtgenote bleek dat zij medische onderzoeken en medicijnen kreeg. Zij verklaarde echter wel dat zij hiervoor – net zoals iedereen – diende te betalen (CGVS M., p. 11-12). Verder verklaarde zij dat er in Moldavië niet werd vastgesteld dat zij een fibroom had en dat enkel in België de oorzaak werd gevonden

(CGVS M., p. 11-12). Om te beginnen blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat er geen sprake is van discriminatie en dat er een zekere bereidwilligheid – weliswaar tegen betaling - van het Moldavisch medisch personeel was om uw echtgenote te ondersteunen. Verder blijkt uit haar verklaringen geen intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Het is immers niet zo dat haar medische hulp werd geweigerd, maar wel dat deze medische hulp eerder gebrekkig was in vergelijking met de hulp die zij hier in België krijgt. Het feit dat de gezondheidszorg in Moldavië van mindere kwaliteit is dan die in België, is een praktische vaststelling en vreemd aan de Vluchtelingenconventie.

Tot slot – met betrekking tot uw verklaringen dat u meer moest betalen voor een begraafplaats dan de etnische Moldaviërs (CGVS, p. 14-15) – dient opgemerkt te worden dat dit betreurenswaardig is, maar dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden gekwalificeerd als een systematische en persoonsgerichte vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient gesteld te worden dat u en uw echtgenote er niet in slagen om aannemelijk te maken dat er in jullie hoofde sprake is van een systematische schending van jullie fundamentele rechten.

Tot slot dient met betrekking tot de door u aangehaalde conflicten over het huis van uw zus en uw tante opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u in het kader van deze incidenten geen internationale bescherming zocht. U verklaarde dat deze conflicten helemaal niet van belang zijn en dat u deze vermeldde omdat gevraagd werd of er nog iets was (CGVS, p. 17). Bijgevolg blijkt hieruit geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

De door u neergelegde documenten kunnen hier geen ander licht opwerpen. Uw paspoort, uw Moldavische identiteitskaart, uw rijbewijs uit Kirgizië, het paspoort van uw echtgenote en de Moldavische identiteitskaart van uw echtgenote, bevestigen louter uw en haar identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De medische documenten van uw echtgenote bevestigen dat zij een myoom heeft en daarvoor in behandeling is in België. Verder bevestigen de medische documenten dat uw echtgenote lijdt aan bloedarmoede. Dit wordt echter niet in twijfel getrokken. De medische documenten die uw echtgenote neerlegde in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier, blauwe map), bevestigen dat uw echtgenote in Frankrijk een bloedtransfusie kreeg, hetgeen eveneens niet in twijfel wordt getrokken.

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Moldavië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)"

A. Feitenrelaas

U verklaart de Moldavische nationaliteit te bezitten, een Roma te zijn van etnische afkomst en een christen te zijn. U bent geboren op 19/07/1993 in Otaci, waar u het grootste deel van uw leven hebt gewoond. In tussenperiodes verbleef u ook in Oekraïne en Rusland. U bent al ongeveer 10 jaar samen met uw echtgenoot, F. S. (O.V. X.XXX.XXX, CG XX/XXXXXX). U ging niet naar school en deed 1 of 2 keer aan seizoenswerk. U deed het niet vaker, omdat het te zwaar werk was. Verder was het moeilijk om officieel werk te vinden, omdat u onopgeleid bent en omdat u Roma bent.

In 2019 verliet u – samen met uw echtgenoot F. – Moldavië en jullie gingen naar Duitsland. Daar hoopten jullie medische hulp te krijgen, omdat jullie problemen hebben om kinderen te krijgen. U verklaarde dat de medische behandeling in Moldavië te duur was en zigeuners niet ontvangen werden. Jullie dienden in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in. Zonder een beslissing af te wachten, gingen jullie ongeveer na een maand naar Frankrijk. Daar dienden jullie eveneens een verzoek om internationale bescherming in en zochten jullie verdere medische hulp. Uiteindelijk kregen jullie een weigering in Frankrijk, maar omdat jullie een medische verzekering hadden, bleven jullie nog enkele maanden daar. Toen u in

Frankrijk zat – ongeveer 2 à 2,5 jaar geleden – brak er een familieconflict uit tussen de familie van uw echtgenoot en de familie van een meisje, genaamd Ma.. De neef van uw echtgenoot, genaamd E., had Ma. volgens de traditie ontvoerd, omdat ze verliefd waren op elkaar. Uiteindelijk keerden zij terug naar haar familie, maar daar ontstond ruzie en zij stemden niet in met de relatie van E. en Ma.. De vader van Ma. eiste een grote som geld van de familie van uw echtgenoot. Zij betaalden een deel van het geld, maar de vader van Ma. blijft tot op heden vragen naar het overige bedrag. Verder bedreigt hij uw echtgenoot en zijn familie via de telefoon. Ongeveer 2 à 2,5 jaar geleden was er ook een grote vechtpartij als gevolg van dit conflict, waarbij de tante van uw echtgenoot gewond geraakte. Door deze problemen bent u bang om terug te keren en vreest u gedood te worden.

Uiteindelijk reisden jullie verder naar België in 2022, waar jullie op 16/08/2022 een eerste verzoek om internationale bescherming indienden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader hiervan werd op 21/04/2023 door de DVZ een beslissing tot afstand van asielaanvraag genomen. Op 04/07/2023 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming, hetgeen op 27/07/2023 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ontvankelijk werd verklaard.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Bij de DVZ verklaarde u dat aan anemie lijdt, dat u een fibroom hebt en dat u geen kinderen kan krijgen (DVZ “verklaring volgend verzoek”, punt 13). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u zich zwak voelde omdat u niets gegeten had, maar dat u zich wel goed voelde en in staat was om het interview te doen (CGVS, p. 2). Er werd u meegedeeld dat u het moest aangeven indien er iets was (CGVS, p. 2). Uit de analyse van het gehoorverslag blijkt dat uw medische toestand geen invloed heeft gehad op het verloop van het persoonlijk onderhoud. U maakte zelf op geen enkel moment gewag van eventuele problemen. Daarnaast verklaarde u dat het gehoor goed verlopen was (CGVS, p. 13). Bovendien verklaarde u bij de DVZ dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, 17.07.2023). Op het CGVS legde u documenten neer die bevestigen dat u een myoom hebt en lijdt aan anemie (Zie administratief dossier, groene map), hieruit kan echter niet worden afgeleid op welke manier uw medische toestand een invloed zou kunnen hebben op het persoonlijk onderhoud. Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat u op het CGVS verklaarde dat u geheugenproblemen hebt (CGVS, p. 3). U verklaarde dat u onder meer data vergeet, maar dat u niet weet sinds wanneer u daar last van hebt en wat de oorzaak daarvan is (CGVS, p. 3-4). Om te beginnen kan verwacht worden dat u melding maakte van deze geheugenproblemen bij de DVZ, aangezien u verklaarde dat u hier al last van had voor u naar België kwam (CGVS, p. 5). Verder legde u geen enkel medisch document neer ter staving van uw geheugenproblemen. U verklaarde bovendien dat dit nog nooit werd onderzocht (CGVS, p. 3-4), hetgeen eveneens opmerkelijk is, gezien u daar al een aantal jaren last van hebt. Tenslotte spreekt het voor zich dat bij de vaststelling van bepaalde onwetendheden wordt ingeschat in hoeverre dergelijke lacune al dan niet een aannemelijke verklaring zou hebben of niet. In onderstaande beslissing is, waar gewezen wordt op onwetendheden, nadrukkelijk geargumenteed waarom in casu de vastgestelde onwetendheid niet aannemelijk kan worden genoemd. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde asielmotieven als uw echtgenoot (CGVS, p. 5-6). In het dossier van uw echtgenoot F. S. (O.V. X.XXX.XXX, CG XX/XXXXXX) werd een weigeringsbeslissing genomen, waardoor ook in uw hoofdte geen vervolgingsvrees of risico op ernstige schade kan worden vastgesteld op deze basis. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

[...]

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Moldavië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst betogen verzoekers in het verzoekschrift dat er geen rekening wordt gehouden met hun kwetsbaar profiel. Concreet benadrukken zij in deze dat zij Roma zijn, dat verzoeker amper geschoold is en verzoekster dit volledig niet is, dat zij hun hele leven te maken hebben gehad met discriminatie en zij hiervan de gevolgen dragen en dat verzoekster medische problemen heeft en zij hiervoor behandeld dient te worden.

Vervolgens gaan verzoekers in op de familievete waarin zij zouden verwickeld zijn. Wat betreft hun tegenstrijdige verklaringen inzake de begindatum van het conflict, stellen verzoekers dat verzoeker volhardt in het feit dat hij zich hierover vergiste en hij de tijd die zij in België verbleven niet heeft meegerekend. Zij vervolgen dat ook verzoekster volhardt dat zij zich vergiste en tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) verklaarde dat het conflict wel degelijk begonnen is toen zij Moldavië al verlaten hadden. In deze voegen verzoekers nog toe dat hun individueel profiel – zij zijn amper naar school geweest en zijn niet gewend om data te onthouden – hen parten speelt bij het onthouden van data en het situeren van zaken in de tijd. Ook menen zij dat de verwerende partij hier geen rekening houdt met de positie van vrouwen in de Roma-maatschappij. Zij verduidelijken dat zij als minderwaardig worden gezien, dat zij niet naar school kunnen gaan en dat zij uit de conflicten van mannen worden gehouden en vaak niet voldoende geïnformeerd zijn. Verder gaan verzoekers in op de tegenstrijdigheid in hun verklaringen inzake welke incidenten er na de ontvoering plaatsvonden. In dit verband stellen zij dat het voormeld verschil in perceptie duidelijk blijkt uit hun verklaringen inzake het incident tussen de vrouwen van de verschillende families op de markt. Zij verduidelijken dat verzoeker verklaarde dat het een incident was tussen de vrouwen dat niet serieus genomen kan worden terwijl verzoekster sprak over een grote vechtpartij. Tot slot menen verzoekers dat verzoeksters vermeende onwetendheid wel degelijk verklaard kan worden door haar profiel als ongeschoolde Roma-vrouw met wie de familievete niet besproken werd. Zij besluiten dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de context van de Roma-gemeenschap en hun context in het bijzonder. Zij voegen hier nog aan toe dat, gelet op hetgeen volgt, er geen beschermingsmogelijkheden voorhanden zijn.

Verder zijn verzoekers het niet eens met de overwegingen van de bestreden beslissingen inzake de discriminatie die zij ondervonden. Eerst en vooral benadrukken zij, onder verwijzing naar het UNHCR *Handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection*, dat discriminatie op basis van één van de criteria van het Verdrag van Genève in bepaalde gevallen discriminatie kan uitmaken, dat het cumulatief effect van een discriminatoire behandeling een daad van vervolging kan uitmaken en dat de verwerende partij een toekomstgerichte beoordeling moet maken van het risico op vervolging. Zij stellen vervolgens dat de verwerende partij zich beperkt tot een selectieve lezing van de COI Focus "*Moldavië – de Roma minderheid*" van 4 maart 2022 om te besluiten dat de situatie van Roma in Moldavië niet dermate ernstig is om te spreken van een systematische discriminatie en dat de Moldavische autoriteiten in dit verband bescherming zouden kunnen bieden. Zij menen dat uit deze COI Focus blijkt dat Roma in Moldavië het slachtoffer zijn van ernstige discriminatie op alle domeinen van het maatschappelijk leven. Onder verwijzing naar passages uit voormelde COI Focus stellen verzoekers dat er vooreerst discriminatie op de arbeidsmarkt is, dat Roma die geschoold zijn soms werk kunnen vinden in dienstverlening aan andere Roma of in organisaties voor Roma, hetgeen voor hen uitgesloten is, en dat degenen die erin slagen om informeel te werken of aan seizoensarbeid te doen uitgebuit worden. Zij vervolgen dat zij verschillende keren hebben gewerkt in het kader van seizoensarbeid, dat er sociale hulp was maar dat die onvoldoende was om te overleven, dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat zij ongeschoold zijn omwille van een discriminatoire behandeling waarmee elke generatie van Roma te maken krijgt en dat hun verklaringen met betrekking tot de onmogelijkheid om werk te vinden omwille van discriminatie compatibel zijn met de beschikbare landeninformatie. Verder stellen zij dat uit de voormelde COI Focus blijkt dat er ook discriminatie bestaat op vlak van gezondheidszorg en dat de toegang tot medische zorg in Moldavië zeer moeilijk toegankelijk is voor Roma. Zij verduidelijken dat medische zorg in Moldavië in principe gratis is maar dat, omwille van corruptie en onderfinanciering van de gezondheidszorg, iedereen informele betalingen moet doen om medische zorgen te krijgen en dat de situatie van de Roma nog erger is omdat zij bovendien nog eens het slachtoffer zijn van discriminatie. In het licht hiervan stellen

verzoekers nog dat verzoekster met medische problemen – die bevestigd worden door medische attesten die zij tijdens de administratieve procedure neerlegde – kampt en dat zij hiervoor in Moldavië niet behandeld kan worden. Zij verduidelijken dat, hoewel de zorg in principe gratis is, verzoekster verklaarde dat zij zelf voor haar medische kosten moest instaan en dat zij, omwille van het gebrek aan bestaansmiddelen en de onmogelijkheid om hun eigen situatie te verbeteren, dreigt niet behandeld te kunnen worden bij terugkeer. Luidens het verzoekschrift zal zij, omwille van discriminatie, corruptie en ongelijke behandeling, de medische kosten niet kunnen betalen. Tot slot stellen verzoekers nog dat uit de COI Focus van 4 maart 2022 blijkt dat er ook sprake is van discriminatie in het onderwijs, hetgeen mede de oorzaak is voor het gegeven dat zij zelf niet geschoold zijn. Zij besluiten dat de zware discriminatie van Roma op elk maatschappelijk vlak ervoor zorgt dat zij bij terugkeer naar Moldavië niet in staat zullen zijn om een menswaardig leven te leiden.

Bovendien menen verzoekers dat de Moldavische autoriteiten niet in staat zijn om hen te beschermen. In deze benadrukken verzoekers vooreerst dat Moldavië niet beschouwd wordt als een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet en er bijgevolg geen vermoeden geldt dat de Moldavische autoriteiten hun bescherming kunnen bieden. In dat opzicht menen zij dat de commissaris-generaal de bewijslast voor hen onredelijk hoog legt door van hen te verwachten dat zij beschermingsmechanismen uitputten die in de praktijk niet werken. Volgens hen blijkt immers uit de COI Focus van 4 maart 2022 dat er wel beschermingsmogelijkheden bestaan, doch dat deze in de praktijk niet werken. In deze informatie lezen zij dat er een negatieve perceptie heerst ten aanzien van Roma bij alle lagen van de bevolking, met inbegrip van de ordediensten. Zij opereren dat moeilijk van hen verwacht kan worden dat zij zich tot de politie zouden wenden indien zij zelf een actor van discriminatie zijn en dat de politie hen, omwille van hun origine, niet zullen horen. Vervolgens verwijzen verzoekers naar passages uit internetartikelen en de voormelde COI Focus inzake een groot etnisch conflict dat in juni 2021 plaatsvond in de stad waar verzoekers van afkomstig zijn en waarbij de politie niet tussenkwam en zelfs deelnam aan de vijandigheden. Volgens hen blijkt hieruit dat de politie in Moldavië Roma niet wil beschermen in geval van raciaal geweld. Bovendien dient – aldus verzoekers – rekening te worden gehouden met elementen eigen aan hun dossier, met name dat de vader van Ma. connecties heeft. Te dezen zijn verzoekers van mening dat de verwerende partij, waar zij verzoeker verwijt deze connecties onvoldoende te kunnen concretiseren, de bewijslast onredelijk hoog legt. Zij verduidelijken dat deze connecties immers niet legaal zijn of zich minstens in een grijze zone bevinden, waardoor de betrokkenen hier niet mee te koop lopen, alsook dat het voor verzoeker moeilijk is om de precieze connecties te achterhalen doch dat hij verklaarde wat hij wel weet. Onder verwijzing naar de COI Focus van 4 maart 2022, stellen verzoekers nog dat Roma geen toegang hebben tot justitie of advocaten, dat het systeem van bemiddelaars dat werd opgezet om de deelname van Roma in de maatschappij te faciliteren in de praktijk niet werkt, dat de Moldavische Ombudsman een aanzienlijk tekort aan personeel en middelen heeft om zijn mandaat op een goede wijze uit te voeren en er bovendien geen enkele garantie is dat deze op onafhankelijke wijze wordt aangesteld gelet op het feit dat een wettelijk verankerde benoemingsprocedure ontbreekt en dat de Raad van Gelijkheid een politiek orgaan is dat enkel globale aanbevelingen in de strijd tegen discriminatie doet maar geen oplossingen kan bieden in een individueel geval. Tot slot opereren verzoekers dat ook in dit verband geen rekening werd gehouden met hun kwetsbaar profiel. Volgens hen heeft hun kwetsbaar profiel een impact op hun capaciteit om bescherming te vragen in geval van fysieke agressie of andere vormen van discriminatie.

Ten slotte gaan verzoekers, onder verwijzing naar passages uit talrijke internetartikelen, in op de algemene veiligheidssituatie in Moldavië. Zij betogen dat de oorlog in Oekraïne ernstige problemen heeft veroorzaakt in de Moldavische regio Transnistrië die door Rusland wordt bezet, alsook in de rest van het land. Zo menen zij dat Moldavië sinds de oorlog een westerse positie heeft aangenomen en er een risico is dat het land in het conflict betrokken zal geraken. Luidens het verzoekschrift is de situatie er zeer gespannen en volatiel. Uit publieke bronnen blijkt volgens verzoekers tevens dat er een algemene mobilisatie werd afgekondigd in Transnistrië en dat het verboden is voor mannen van 18 tot 55 om het land te verlaten. Daarnaast stellen zij dat er verschillende incidenten plaatsvonden waarbij Russische raketten zijn neergestort op het Moldavische grondgebied en dat bij sommige van deze incidenten burgerslachtoffers vielen. Zij vervolgen dat uit verschillende bronnen blijkt dat Rusland de grensregio tussen Moldavië en Oekraïne regelmatig beschiet. Daar zij afkomstig zijn uit de stad Otaci die in deze grensregio gelegen is, menen zij dat de kans zeer groot is dat raketten zullen neervallen op de stad. Verzoekers voegen hieraan toe dat de Russische aanvallen op de energie infrastructuur van Oekraïne een grote impact hebben op Moldavië die een deel van zijn elektriciteit aankoopt van Oekraïne. Zij besluiten dat de oorlog in Oekraïne aldus wel degelijk een grote impact heeft op Moldavië: de veiligheidssituatie verslechtert er zienderogen en de energieprijzen stijgen er enorm. In geval van terugkeer menen zij, gelet op hun kwetsbaar profiel en etnische afkomst enerzijds en het gegeven dat hun stad in de grensregio ligt met Oekraïne waar er reeds eerder brokstukken vielen anderzijds, in een zeer precarie situatie terecht te komen.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hen te erkennen als vluchteling, onderschikt om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de

verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekers de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofd geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

In de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Bij de DVZ verklaarde u dat aan anemie lijdt, dat u een fibroom hebt en dat u geen kinderen kan krijgen (DVZ “verklaring volgend verzoek”, punt 13). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u zich zwak voelde omdat u niets gegeten had, maar dat u zich wel goed voelde en in staat was om het interview te doen (CGVS, p. 2). Er werd u meegedeeld dat u het moest aangeven indien er iets was (CGVS, p. 2). Uit de analyse van het gehoorverslag blijkt dat uw medische toestand geen invloed heeft gehad op het verloop van het persoonlijk onderhoud. U maakte zelf op geen enkel moment gewag van eventuele problemen. Daarnaast verklaarde u dat het gehoor goed verlopen was (CGVS, p. 13). Bovendien verklaarde u bij de DVZ dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, 17.07.2023). Op het CGVS legde u documenten neer die bevestigen dat u een myoom hebt en lijdt aan anemie (Zie administratief dossier, groene map), hieruit kan echter niet worden afgeleid op welke manier uw medische toestand een invloed zou kunnen hebben op het persoonlijk onderhoud. Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat u op het CGVS verklaarde dat u geheugenproblemen hebt (CGVS, p. 3). U verklaarde dat u onder meer data vergeet, maar dat u niet weet sinds wanneer u daar last van hebt en wat de oorzaak daarvan is (CGVS, p. 3-4). Om te beginnen kan verwacht worden dat u melding maakte van deze geheugenproblemen bij de DVZ, aangezien u verklaarde dat u hier al last van had voor u naar België kwam (CGVS, p. 5). Verder legde u geen enkel medisch document neer ter staving van uw geheugenproblemen. U verklaarde bovendien dat dit nog nooit werd onderzocht (CGVS, p. 3-4), hetgeen eveneens opmerkelijk is, gezien u daar al een aantal jaren last van hebt. Tenslotte spreekt het voor zich dat bij de vaststelling van bepaalde onwetendheden wordt ingeschat in hoeverre dergelijke lacune al dan niet een aannemelijke verklaring zou hebben of niet. In onderstaande beslissing is, waar gewezen wordt op onwetendheden, nadrukkelijk geargumenteed waarom in casu de vastgestelde onwetendheid niet aannemelijk kan worden genoemd. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Moldavië, vervolgd te worden. Vooreerst vrezen verzoekers aangevallen of gedood te worden naar aanleiding van een familieconflict als gevolg van de poging tot ontvoering van een meisje Ma., door verzoekers neef E. Verder verlieten verzoekers Moldavië omwille van de discriminatie tegen de Roma-bevolking, waardoor het onder meer moeilijk is om werk te vinden en zij meer moeten betalen voor een begraafplaats. Daarnaast verlieten verzoekers hun land van herkomst om voor verzoekster een medische behandeling te krijgen om kinderen te kunnen krijgen. Tot slot waren er ook nog conflicten over het huis van verzoekers zus en over het huis van verzoekers tante.

Blijkens de bestreden beslissingen maken verzoekers niet aannemelijk dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, hebben of dat zij in geval van terugkeer naar Moldavië een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, lopen. Vooreerst (I) gaat de commissaris-generaal in op verzoekers' vrees naar aanleiding van het familieconflict als gevolg van de ontvoering van Ma. door verzoekers neef E. Enerzijds (i) kan, omwille van verschillende redenen, geen geloof gehecht worden aan dit familieconflict. Zo (a) leggen verzoekers inconsistente verklaringen af over het moment waarop het familieconflict begon. Verder (b) werden doorheen hun verklaringen nog een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld. Tevens (c) is verzoekster bijzonder onwetend met betrekking tot het familieconflict. Anderzijds (ii), zelfs indien geloof zou worden gehecht aan dit familieconflict, maken verzoekers niet aannemelijk dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming voorzien in Moldavië. Vervolgens (II), wat betreft verzoekers' socio-economische motieven – zijnde de discriminatie tegen de Roma-bevolking en de medische problemen van verzoekster – stelt de commissaris-generaal dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in Moldavië, als etnische Roma, zullen worden onderworpen aan (discriminatie die kan worden beschouwd als) vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en dat niet blijkt dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om op te treden en bescherming te bieden. Daarnaast (III) merkt de commissaris-generaal op dat verzoekers verklaarden dat zij geen internationale bescherming verzochten naar aanleiding van de conflicten over het huis van verzoekers zus en over het huis van verzoekers tante. Ten slotte (IV) kunnen de door verzoekers

neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in het voorliggende verzoekschrift niet in slagen om voormelde, pertinente en draagkrachtige motieven uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

2.3.7.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. Vooreerst beaamt de Raad de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal inzake verzoekers' vrees naar aanleiding van het familieconflict als gevolg van de ontvoering van Ma. door verzoekers neef E.

2.3.7.3.1. Enerzijds kan, omwille van verschillende redenen, geen enkel geloof gehecht worden aan het vermeend familieconflict.

Ten eerste leggen verzoekers inconsistente verklaringen af over het moment waarop het vermeend familieconflict begon. De commissaris-generaal overweegt te dezen in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende:

“Bij de DVZ verklaarde u op 17/07/2023 dat het familieconflict ongeveer 3,5 jaar eerder – toen u niet meer in Moldavië was - begon (DVZ “verklaring volgend verzoek”, punt 21), hetgeen betekent dat het conflict in het voorjaar van 2020 begon. Op het CGVS verklaarde u dan weer op 14/09/2023 dat het ongeveer 1,5 à 2 jaar eerder begon (CGVS, p. 8), hetgeen betekent dat het conflict begon in het najaar van 2021 of het voorjaar van 2022. Na confrontatie verklaarde u dat u 3,5 jaar in België verbleef en dat u zich had vergist (CGVS, p. 12), hetgeen geen afdoende verklaring is. In het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde u immers ondubbelzinnig dat u ongeveer 1 jaar in België was (CGVS, p. 6). Bovendien verwees u bij de DVZ ondubbelzinnig naar de start van het conflict. Aangezien u in het kader van dit conflict vreest om gedood te worden (CGVS, p. 8), kan verwacht worden dat u consistente verklaringen aflegt over het moment waarop het conflict ongeveer begon. Bovendien legde uw echtgenote M. eveneens inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop het conflict begon. Bij de DVZ verklaarde zij dat het conflict ongeveer 3,5 à 4 jaar geleden was begonnen, dat jullie op dat moment nog in Moldavië waren en dat jullie bijna direct erna vertrokken (DVZ “Verklaring volgend verzoek” M., punt 21). Op het CGVS verklaarde zij dan weer dat het conflict ongeveer 2 à 2,5 jaar geleden begon en dat jullie op dat moment in Frankrijk zaten (CGVS M., p. 6). Na confrontatie verklaarde zij dat zij zich bij de DVZ had vergist (CGVS M., p. 6). Het louter aangeven dat zij zich had vergist, is vanzelfsprekend geen afdoende verklaring. Er kan verwacht worden dat – aangezien het familieconflict deel uitmaakt van de kern van jullie vluchtrelaas - zij eenduidige verklaringen aflegt over het moment waarop het conflict begon en waar jullie op dat moment waren. Bijgevolg ondermijnen deze inconsistenties in ernstige mate de geloofwaardigheid van het familieconflict.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in de administratieve dossiers.

In het verzoekschrift betogen verzoekers vooreerst dat verzoeker de tijd die zij in België verbleven niet had meegerekend. De Raad oordeelt dat niet in te zien valt waarom verzoeker, wanneer hem gevraagd werd wanneer het conflict begon, zou antwoorden met het aantal jaren dat dit geleden is zonder de periode van hun verblijf in België mee te rekenen. Verder beperken verzoekers zich in het verzoekschrift tot het volharden in de verklaringen die zij in dit verband aflegden tijdens hun persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal en het herhalen van de verklaring die zij aflegden na confrontatie met deze tegenstrijdigheden tijdens hun persoonlijke onderhoud bij het commissariaat-generaal dat zij zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken vergist hadden. Dit is, zoals in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt, geenszins afdoende. In deze onderstreept de Raad dat kan verwacht worden dat verzoekers, gelet op het gegeven dat zij vrezen gedood te worden naar aanleiding van dit vermeend familieconflict, consistente verklaringen kunnen afleggen over het moment waarop dit begon, en dit zonder zich te vergissen. De Raad wijst verzoekers er voorts op dat zij niet zonder meer kunnen verwijzen naar één versie van hun respectievelijke opeenvolgende verklaringen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van vragen of gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou

worden. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekers met voormeld betoog, zelfs indien dit aangenomen zou worden – *quod non* – er nog steeds niet in slagen te verklaren waarom hun verklaringen onderling tegenstrijdig zijn.

Waar verzoekers in het verzoekschrift wijzen op hun beperkte scholing, merkt de Raad vooreerst op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij thuis privélessen kreeg en dat hij kan lezen en schrijven (administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoekster daarentegen zou nooit naar school zijn geweest en kan slechts een beetje lezen en schrijven (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Nog los van deze vaststellingen bemerkt de Raad dat verzoekers op geen enkele manier aan de hand van medische attesten aantonen dat hun intellectuele capaciteiten dermate beperkt zijn dat zij niet in staat zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen van de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor hun vertrek uit het land van herkomst. De Raad wijst er voorts op dat ook van een ongeschoolde en ongeletterde persoon redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze kan uiteenzetten, zeker wat betreft de kernelementen van het asielrelaas, gezien redelijkerwijze kan verwacht worden dat een persoon van levensbepalende ervaringen, zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben, in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving kan geven. Bovendien werd noch door verzoekers, noch door hun advocaat, enig bezwaar geformuleerd tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal. Evenmin maakte één van hen er melding van dat in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van voormelde reden, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt voorts dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoekers niet mocht worden verwacht dat zij hun voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zouden kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het commissariaat-generaal aan hen gestelde vragen over hun situatie en problemen.

Tot slot wijzen verzoekers in het verzoekschrift nog op de positie van de vrouw in de Roma-gemeenschap. Zij verduidelijken dat zij als minderwaardig worden gezien, dat zij niet naar school kunnen gaan en dat zij uit de conflicten van mannen worden gehouden en vaak niet voldoende geïnformeerd zijn. De Raad stelt vooreerst vast dat dit een loutere blote bewering is die verzoekers geenszins weten hard te maken. Daarnaast dient te worden herhaald dat verzoekster vreest gedood te worden naar aanleiding van dit vermeend familieconflict, waardoor kan verwacht worden dat zij zich hierover zou geïnformeerd hebben en zij hierover vragen, zoals wanneer dit conflict aanving, zou kunnen beantwoorden. Dit is des te meer het geval gelet op verzoeksters verklaring dat dit conflict ongezien was en gekend was bij alle Roma (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verwacht kon worden dat verzoekers, indien zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden, het terdege over hun gezamenlijke asielmotieven zouden hebben gehad in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming en dan ook eensluidende verklaringen zouden afleggen omtrent de kernelementen in hun gezamenlijke asielrelaas. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat zelfs indien het betoog over de positie van de Roma vrouwen aangenomen zou worden – *quod non* – dit nog niet kan verklaren waarom verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake het moment waarop het vermeend familieconflict begon.

Ten tweede stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht nog enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden vast doorheen de verklaringen van verzoekers:

“Vervolgens werden doorheen de verklaringen van u en uw echtgenote M. een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld. Om te beginnen legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop Ma. werd herenigd met haar familie. U verklaarde namelijk dat haar vader haar had teruggevonden (CGVS, p. 9), terwijl uw echtgenote verklaarde dat E. en Ma. zelf terugkeerden naar haar familie (CGVS M., p. 7). Na confrontatie verklaarde uw echtgenote louter dat ze het niet meer wist (CGVS, p. 7), hetgeen geen afdoende verklaring is. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd duidelijk aangegeven dat – indien ze het antwoord op een vraag niet wist – het zo diende te verklaren (CGVS, p. 2). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat zij pas na de confrontatie verklaarde dat ze het niet meer wist. Daarnaast legden u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over welke incidenten er na de ontvoering nog plaatsvonden. U verklaarde dat er ongeveer 1,5 à 2 jaar geleden tijdens een ruzie - een pluk haar van de dochter van uw tante werd uitgetrokken. U verklaarde dat er verder geen incidenten waren (CGVS, p. 10-11). Uw echtgenote sprak echter over een grote vechtpartij die 2 of 2,5 jaar geleden plaatsvond, waarbij uw tante gewond geraakte (CGVS M., p. 7), hetgeen iets anders is dan wat u verklaarde. Verder waren er volgens uw echtgenote eveneens geen concrete incidenten of confrontaties (CGVS, p. 9). Na confrontatie verklaarde uw echtgenote louter dat ze vertelde wat ze hoorde (CGVS M., p. 9), hetgeen vanzelfsprekend geen afdoende verklaring is. Er is immers een duidelijk verschil tussen een grote vechtpartij en het incident dat u beschreef, waarvan u bovendien verklaarde dat jullie dat niet serieus namen (CGVS, p. 10-11). Tot slot legde u doorheen het persoonlijk onderhoud inconsistente verklaringen af over wanneer het incident – waarbij een pluk haar werd uitgetrokken bij de dochter van uw tante – plaatsvond. Enerzijds verklaarde u dat dit ongeveer 1,5 à 2 jaar gebeurde

(CGVS, p. 11), anderzijds verklaarde u dat dit ongeveer een jaar gelden was (CGVS, p. 13). Na confrontatie herhaalde u louter uw verklaringen (CGVS, p. 13), hetgeen vanzelfsprekend niet afdoende is. Er kan verwacht worden dat u binnen eenzelfde gehoor eenduidige verklaringen kan afleggen over wanneer het incident plaatsvond. Zeker gezien het feit er verder geen confrontaties of incidenten waren. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het familieconflict.”

Wat betreft hun verklaringen over welke incidenten er na de ontvoering nog plaats hadden gevonden, laten verzoekers in het verzoekschrift uitschijnen dat zij over hetzelfde incident spraken, doch dat zij dit – gelet op het verschil tussen mannen en vrouwen in de Roma-gemeenschap waarbij vrouwen als minderwaardig worden gezien en uit conflicten worden gehouden – anders omschreven. Zo verklaarde verzoeker dat het om een incident ging tussen de vrouwen dat niet serieus genomen kon worden terwijl verzoekster sprak over een grote vechtpartij. De Raad, in navolging van de verwerende partij, merkt op dat er een duidelijk verschil is tussen een groot gevecht en een onbelangrijk incident, dat redelijkerwijze zowel door mannen als vrouwen kan worden opgemerkt. Zelfs indien zij over hetzelfde incident spraken, dan nog slaagden zij er niet in consistente verklaringen hierover af te leggen. Verzoeker verklaarde immers dat de dochter van zijn tante aangevallen werd door iemand die een pluk haar uittrok, terwijl verzoekster verklaarde dat de tante van verzoeker gewond geraakte. Deze tegenstrijdigheid inzake het slachtoffer van het incident is des te opvallend gelet op het gegeven dat zij dit incident voor het eerst vermeldde en de verklaringen over het slachtoffer aflegden wanneer hen expliciet gevraagd werd of er ooit fysiek geweld plaatsvond tegen iemand van de familie van verzoeker naar aanleiding van het vermeend conflict (administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 10-11 en administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 7).

Verzoekers laten de overige overwegingen van dit motief, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat verzoekster bijzonder onwetend is met betrekking tot het vermeend familieconflict. De bestreden beslissingen luiden in dit verband terecht als volgt:

“Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote bijzonder onwetend was met betrekking tot het familieconflict. Zo wist uw echtgenote niet wat de namen waren van de ouders van het meisje, waar die familie op dit moment is, of die familie Moldavië ooit verlaten had, hoelang E. Ma. ontvoerd had, wat er is gebeurd bij de vechtpartij, of u rechtstreeks met de familie van het meisje hebt gesproken en hoeveel uw familie betaald heeft aan Ma.’s familie (CGVS M., p. 6-10). Toen uw echtgenote hierop werd gewezen, verklaarde zij dat het haar weinig interesseerde, omdat ze genoeg heeft aan haar eigen problemen (CGVS M., p. 7). Verder verklaarde zij dat zij niet zo spraakzaam was en vertelde wat ze hoorde (CGVS M., p. 10). Deze houding is echter niet te verenigen met de door jullie aangehaalde vrees. Uw echtgenote verklaarde namelijk dat zij - aangezien zij uw echtgenote is – vreest om ook gedood te worden (CGVS M., p. 6; 10). Bijgevolg kan verwacht worden dat uw echtgenote meer informatie zou hebben over het familieconflict. Hierbij dient ter volledigheid opgemerkt te worden dat het conflict volgens uw verklaringen ongezien was en dat het gekend was bij alle Roma (CGVS, p. 10). Binnen deze context kan nog meer verwacht worden dat uw echtgenote over meer informatie beschikt. Bijgevolg ondermijnt dit de geloofwaardigheid en de ernst van jullie vrees voor vervolging.”

Ook in dit verband verwijzen verzoekers in het verzoekschrift naar verzoeksters ongeschoold profiel en het gegeven dat vrouwen in de Roma-gemeenschap buiten conflicten worden gehouden. Haar ongeschoold profiel kan, gelet op wat *supra* reeds is gesteld dienaangaande, ook hier geen verschuiving bieden. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat, gelet op het gegeven dat verzoekster vreest gedood te worden naar aanleiding van dit vermeend conflict en gelet op haar verklaring dat dit conflict ongezien en gekend bij alle Roma was, kan verwacht worden dat zij zich hierover informeerde en hierover meer informatie zou hebben.

Gezien verzoekers hun land en regio van herkomst zouden hebben verlaten of er niet willen naar terugkeren omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven en vrees, mocht redelijkerwijze van hen worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas.

2.3.7.3.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekers, nog daargelaten de voorgaande vaststellingen, alleszins niet aannemelijk maken dat zij voor wat betreft deze problemen geen of onvoldoende beroep konden doen –

of bij een eventuele herhaling/verderzetting van deze problemen bij terugkeer naar Moldavië zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming voorzien in Moldavië.

In verband met de beschermingsmogelijkheden voor Roma in Moldavië wordt op basis van de COI Focus “Moldavië. De Roma-minderheid” van 4 maart 2022 in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende overwogen:

“dat hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma. In dit verband dient te worden aangestipt dat er sprake kan zijn van een bepaalde mate van onderraportering van incidenten. Ook blijkt dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Daartegenover staat dat Roma vaak niet op de hoogte zijn van de juridische mogelijkheden die er zijn om bescherming te krijgen of om hun rechten af te dwingen.

[...]

Uit voornoemde informatie blijkt nochtans dat er in geval van discriminatie of gewelddaden een klacht kan worden ingediend bij de politie. Uit een onderzoek van het EEF uit 2018 blijkt dat Roma (en andere kwetsbare groepen) toch een bepaalde mate van vertrouwen hebben in de politie en vaker een beroep doen op de politie in vergelijking met andere groepen van de bevolking. Daarnaast bestaan er in Moldavië ook andere kanalen, die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten, zoals de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, de Ombudsman of de Equality Council. Voorts voert de Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting.”

In het verzoekschrift stellen verzoekers dat er ook onder de ordediensten een negatieve perceptie heerste ten aanzien van Roma, dat de politie Roma niet willen helpen en dat zij soms zelf de actor van discriminatie uitmaken, zoals bij het conflict in juni 2021 in Otaci, vanwaar verzoekers afkomstig zijn. Dit wordt in het voormelde terdege in rekening gebracht en hieruit blijkt dat de Roma net vaker een beroep doen op de politie in vergelijking met andere groepen van de bevolking. In deze benadrukt de Raad verder dat de bescherming die een nationale overheid biedt doeltreffend, doch niet absoluut dient te zijn. De overheid dient geen bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Verzoekers poneren tevens dat de ombudsman niet over de personele en operationele middelen beschikt om zijn taken uit te voeren en dat er, door het ontbreken van een wettelijke benoemingsprocedure, geen garantie is voor een onafhankelijke benoeming. In de COI Focus wordt inderdaad aangegeven dat er financiële en wettelijke struikelblokken zijn maar ook dat, ofschoon er nog een lange weg te gaan is, bepaalde beleidsinitiatieven wel degelijk voor een deel effectief zijn gebleken.

Het komt aan verzoekers toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Moldavische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij moeten aantonen dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Moldavische overheid voor bescherming. Zij slagen hier evenwel niet in.

De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissingen te dezen terecht als volgt:

“Om te beginnen legde u volatiele verklaringen af over de beschermingspogingen die uw familie ondernam in het kader van het conflict met de familie van Ma.. Aanvankelijk verklaarde u dat uw familie naar de politie ging, dat ze de brieven en klachten scheurden en dat zelfs de politie in Chisinau dat deed (CGVS, p. 8). Later verklaarde u dat uw familie 2 of 3 keer naar de politie ging, maar dat u niet zeker wist of ze naar Chisinau gingen of niet (CGVS, p. 13). Binnen eenzelfde verklaring zei u dan dat u niet wist of zij klacht hadden ingediend, maar dat ze het wel van plan waren (CGVS, p. 13). Gezien uw vrees voor vervolging door de familie van Ma., kan verwacht worden dat u eenduidige verklaringen kan afleggen over de pogingen die uw familie heeft ondernomen om bescherming te zoeken. Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote verklaarde dat zij niet wist of iemand ooit naar de politie ging in het kader van dit conflict (CGVS M., p. 9). Deze onwetendheid is – zoals eerder aangegeven – opmerkelijk.

Vervolgens slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u omwille van de familie van Ma. geen bescherming zou kunnen krijgen van uw autoriteiten. Om te beginnen is het opmerkelijk dat u enkel de roepnaam, namelijk K., van de vader van Ma. kent en dat u niet weet wat zijn officiële naam is (CGVS, p. 9). Daarnaast kende u noch de naam van haar moeder, noch de namen van andere familieleden (CGVS, p. 9). Hoewel u verklaarde dat u geen contact had met hen (CGVS, p. 9), is het bijzonder opmerkelijk dat u niet meer informatie hebt. Aangezien u vreest gedood te worden als gevolg van dit conflict en aangezien u verklaarde dat dit incident bij alle zigeuners gekend is (CGVS, p. 9-10), kan verwacht worden dat u meer informatie zou hebben. Daarnaast slaagt u er niet in om de connecties die de vader van Ma. had te concretiseren. U verklaarde dat hij werkte bij een organisatie, genaamd P., die zich bezighield met zaken voor Roma (CGVS, p. 14). Hierdoor had hij volgens u veel connecties bij de politie (CGVS, p. 14). U kon deze connecties echter weinig concretiseren. U verklaarde louter dat u hoorde dat één van de politieambtenaren de peter was van zijn neef en dat hij mogelijks de politiechefs van Otaci en Obniza kende (CGVS, p. 13). Daarnaast verklaarde u dat hij de politiechef van de stad kende, maar u kon echter geen namen noemen (CGVS, p. 15). Bovendien wist u ook niet binnen welke context hij die mensen had leren kennen. U verklaarde dat dat mogelijks tijdens bijeenkomsten was, dat het misschien was omdat de politie politici beschermt of dat ze elkaar mogelijks al van de kinderjaren kenden (CGVS, p. 16). Gezien de vrees die u hebt tegenover de vader van Ma. en de bekendheid van het conflict, kan verwacht worden dat u meer informatie zou hebben over zijn connecties bij de politie. Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote eveneens verklaarde dat niemand naar de politie stapte, omdat zij tot een grote clan behoren en de politie naar hen luistert (CGVS M., p. 9). Het is echter bijzonder opmerkelijk dat – wanneer gevraagd werd of jullie bij een terugkeer bescherming zouden krijgen – uw echtgenote louter verwees naar het feit dat de politie de wetten van de zigeuners kent en dat zij er van uit gaan dat jullie ruzie gaan blijven maken (CGVS M., p. 9). Hiervoor baseerde zij zich op de discriminatie van Roma en op het feit dat de politie kan omgekocht worden (CGVS, p. 9). Zulke algemene en onpersoonlijke verklaringen zijn vanzelfsprekend niet afdoende. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u omwille van de vader van Ma. niet op bescherming zou kunnen rekenen.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in de administratieve dossiers.

Verzoekers slagen er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven inzake de beschermingsmogelijkheden die verzoekers familie in dit kader ondernam en ondernemen hier zelfs geen poging toe.

Verzoekers gaan in het verzoekschrift wel in op de voormelde overwegingen inzake de connecties van de vader van Ma. Zij opperen dat de verwerende partij de bewijslast te hoog legt waar zij verzoeker verwijt dat hij de connecties van de vader van Ma. niet voldoende kon concretiseren. Zij verduidelijken dat deze connecties immers niet legaal zijn of zich minstens in een grijze zone bevinden, waardoor de betrokkenen hier niet mee te koop lopen, alsook dat het voor verzoeker moeilijk is om de precieze connecties te achterhalen, doch dat hij verklaarde wat hij wel weet. De Raad treedt de commissaris-generaal echter bij dat, indien verzoekers menen dat zij in het kader van het vermeend familieconflict geen beroep kunnen doen op de in Moldavië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden omwille van de connecties van de vader van Ma., er redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij deze connecties in zekere mate kunnen concretiseren, waartoe zij – gelet op de pertinente overwegingen van de bestreden beslissingen – evenwel volledig in gebreke blijven.

Tot slot betogen zij in het verzoekschrift dat hun kwetsbaar profiel een impact heeft op hun capaciteit om bescherming te vragen bij de Moldavische autoriteiten. In deze oordeelt de Raad dat verzoekers geen medische attesten neerleggen waaruit blijkt dat zij, omwille van hun beperkte scholing/ongeschooldheid niet de vereiste intellectuele capaciteiten hebben om beroep te kunnen doen op de in Moldavië voorziene beschermingsmogelijkheden

2.3.7.4. Daarnaast, wat betreft verzoekers' socio-economische motieven – zijnde de discriminatie tegen de Roma-bevolking en de medische problemen – oordeelt de Raad dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in Moldavië, als etnische Roma, zullen worden onderworpen aan (discriminatie die kan worden beschouwd als) vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en dat zij in Moldavië geen beroep zouden kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten

Waar verzoekers zich beroepen op de situatie van de Roma in Moldavië, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hier in de bestreden beslissingen reeds de aandacht op vestigde en dat zij zelf beklemtoont dat de Roma in Moldavië op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden en dat zij zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden, zoals terdege blijkt uit de bij de administratieve dossiers gevoegde COI Focus “Moldavië, De Roma-minderheid” van 4 maart 2022. Verduidelijkt wordt als volgt:

“De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat heel wat

Roma in Moldavië zich, zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precare economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever voor de eerste minister in sociale kwesties in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de deprivatie van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.”

Gelet op bovenstaande informatie omtrent de algemene situatie voor Roma in Moldavië, die blijkt uit de COI Focus “Moldavië. De Roma-minderheid” d.d. 4 maart 2022 (administratieve dossiers, map landeninformatie), treedt de Raad de verwerende partij bij in haar conclusie dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Door verzoekers worden geen concrete en objectieve gegevens aangebracht die hierop een ander licht werpen.

Verzoekers verwijzen in het verzoekschrift immers naar dezelfde COI Focus van 4 maart 2022 die door de verwerende partij aan de administratieve dossiers werd toegevoegd. Uit de voormelde COI Focus blijkt dat er in Moldavië geen sprake is van een actief repressiebeleid jegens de Roma, noch van een beleid dat gericht is op discriminatie of vervolging van Roma. Integendeel, uit de COI Focus volgt dat de voorbije jaren inspanningen zijn geleverd om de inclusie van Roma in de Moldavische maatschappij te verbeteren, onder meer aan de hand van nationale actieplannen, maar dat het een proces van lange adem betreft om de integratie, onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt, de verbetering van de levensomstandigheden en een kentering in de houding van de orde- en andere diensten te realiseren. Evenwel kan niet worden

ontkend dat hiertoe de afgelopen jaren diverse stappen werden ondernomen, zoals in de betreffende COI Focus, alsook in de bestreden beslissingen, omstandig wordt toegelicht.

Bovendien kan, zoals in de bestreden beslissingen genoegzaam wordt aangehaald, “geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.”

Verzoekers kunnen dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Roma in Moldavië om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen en/of dat het hen in hun land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Zij dienen zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij echter, gelet op de volgende pertinente bevindingen in de bestreden beslissingen, manifest in gebreke blijven:

“Met betrekking tot jullie verklaringen dat jullie geen werk vonden, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over het werk dat u deed in Moldavië. U verklaarde dat u nooit werkte in Moldavië, omdat er geen werk is en omdat u een Roma bent (CGVS, p. 7). Verder verklaarde u dat u nooit aan seizoensarbeid of zwart werk deed (CGVS, p. 7). Uw echtgenote verklaarde echter dat u een keer aan seizoensarbeid had gedaan (CGVS M., p. 5). Verder verklaarde zij ook dat u zwart werk zocht en dat u in het kader daarvan appels plukte en tuinierde (CGVS M., p. 11). Daarnaast verklaarde uw echtgenote dat zij eveneens soms in het zwart werkte, meer bepaald appels plukken, maar dat dit te zwaar was voor haar (CGVS M., p. 10-11). Bijgevolg slaagt u er niet in een duidelijk beeld te scheppen over het werk dat u deed in Moldavië. Daarnaast blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote duidelijk dat jullie wel degelijk in staat waren om werk te vinden in Moldavië. Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote geen verdere stappen heeft ondernomen om een officiële job te vinden (CGVS M., p. 11). Zij deed dit niet, omdat er geen hoop is en omdat de meeste zigeuners last hebben (CGVS M., p. 11), hetgeen vanzelfsprekend niet afdoende is. Er kan verwacht worden dat uw echtgenote verder stappen ondernam om werk te vinden.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat er sociale hulp beschikbaar was. U verklaarde namelijk dat er een werkloosheidsuitkering beschikbaar was, maar dat u die niet kreeg omdat u regelmatig in het buitenland woonde en telkens maar voor een beperkte periode in Moldavië verbleef (CGVS, p. 18). U verklaarde dat u daar nog altijd recht op hebt, maar dat het onvoldoende is om rond te komen (CGVS, p. 19). Uw echtgenote verklaarde eveneens dat zij 1 of 2 keer een uitkering kreeg van 1000 lei per maand. Zij verklaarde niet te weten of zij dit opnieuw kon krijgen, maar vertelde wel dat het te weinig was om te overleven (CGVS, p. 13). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat er hulp beschikbaar is en dat er geen sprake is van discriminatie. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor het feit dat het moeilijk is om rond te komen met een uitkering, dient opgemerkt te worden dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria van de conventie van Genève. Verder kan begrip worden opgebracht voor de socio-economische moeilijkheden als het gevolg van de lage uitkeringen, maar dit kan in jullie hoofde niet worden beschouwd als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u tijdens uw zoektocht naar werk geweigerd werd omwille van het feit dat u een Roma bent (CGVS, p. 7; 18-19). U ging dit echter niet aanklagen bij de overheid, omdat zij volgens u uw woorden als Roma niet ernstig nemen en niets doen voor de zigeuners (CGVS, p. 19). Verder verklaarde u dat andere Roma dat wel gingen aanklagen, maar dat er niets werd ondernomen (CGVS, p. 19). Zulke algemene en onpersoonlijke verklaringen zijn echter niet afdoende en tonen geenszins aan dat u in het kader van deze problemen geen beroep zou kunnen doen op uw autoriteiten. Tot slot klaagde u dit ook niet aan bij een organisatie die losstond van de overheid (CGVS, p. 19). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u op de hoogte was van een organisatie waarbij u terecht zou kunnen, namelijk P., waar de vader van Ma. werkte (CGVS, p. 19). Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen met de familie van Ma., kan verwacht worden dat u hulp zou zoeken bij deze organisatie. Bijgevolg kan verwacht worden dat u en uw echtgenote stappen hadden ondernomen om deze problemen aan te kaarten.

[...]

Tot slot – met betrekking tot uw verklaringen dat u meer moest betalen voor een begraafplaats dan de etnische Moldaviërs (CGVS, p. 14-15) – dient opgemerkt te worden dat dit betreurenswaardig is, maar dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden gekwalificeerd als een systematische en persoonsgerichte vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Ook deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in de administratieve dossiers.

De door verzoekers geciteerde informatie, die louter van algemene aard is en geen betrekking heeft op hun persoon, is geenszins afdoende om aan te tonen dat verzoekers daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd of dat het hen in hun land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert, hetgeen *in concreto* dient te worden aangetoond. De thans aangevoerde algemene informatie doet dan ook geen afbreuk aan de hierboven weergegeven pertinente overwegingen van de bestreden beslissingen die betrekking hebben op verzoekers' individuele situatie. Ook het gegeven als zouden verzoekers' verklaringen overeenstemmen met deze informatie doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen.

Het louter herhalen van verzoeksters verklaring dat zij beiden aan seizoensarbeid hebben gedaan, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker geen duidelijk beeld schept over het werk dat hij reeds deed in Moldavië en dat uit hun verklaringen blijkt dat zij wel degelijk in staat waren om werk te vinden in Moldavië. In het licht van de door verzoekers geciteerde passage uit de COI Focus van 4 maart 2022, waaruit blijkt dat economische uitbuiting van seizoenarbeiders mogelijk is, merkt de Raad op dat verzoekster dan wel verklaarde dat zij dit werk niet lang deed omdat het te zwaar was voor haar, doch dat dit niet inhoudt dat zij economisch uitgebuit werden en enkel werk zouden kunnen vinden waarin dit gebeurde.

Ook het herhalen van hun verklaring dat zij wel sociale hulp kregen, doch dat deze onvoldoende was om te overleven, kan de voormelde pertinente overwegingen in dit verband niet in een ander daglicht plaatsen.

Tot slot slagen verzoekers er ook met hun verwijzing naar hun ongeschooldheid niet in om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij zich in geval van terugkeer naar Moldavië zullen bevinden in de uitzonderlijke situatie waarin zij zullen worden onderworpen aan discriminatie die kan worden gekwalificeerd als vervolging.

Wat betreft de medische problemen van verzoekster, wordt in de bestreden beslissingen terecht als volgt gesteld:

“Met betrekking tot de medische problemen van uw echtgenote – namelijk dat het moeilijk is om kinderen te krijgen - dient opgemerkt te worden dat het louter hebben van medische problemen niet afdoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Het hebben van medische problemen op zich houdt geen direct verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat uit de verklaringen van uw echtgenote bleek dat zij medische onderzoeken en medicijnen kreeg. Zij verklaarde echter wel dat zij hiervoor – net zoals iedereen – diende te betalen (CGVS M., p. 11-12). Verder verklaarde zij dat er in Moldavië niet werd vastgesteld dat zij een fibroom had en dat enkel in België de oorzaak werd gevonden (CGVS M., p. 11-12). Om te beginnen blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat er geen sprake is van discriminatie en dat er een zekere bereidwilligheid – weliswaar tegen betaling - van het Moldavisch medisch personeel was om uw echtgenote te ondersteunen. Verder blijkt uit haar verklaringen geen intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Het is immers niet zo dat haar medische hulp werd geweigerd, maar wel dat deze medische hulp eerder gebrekkig was in vergelijking met de hulp die zij hier in België krijgt. Het feit dat de gezondheidszorg in Moldavië van mindere kwaliteit is dan die in België, is een praktische vaststelling en vreemd aan de Vluchtelingenconventie.”

In het verzoekschrift betogen verzoekers dat verzoekster geen behandeling zal krijgen voor haar medische problemen, omdat iedereen – omwille van corruptie en onderfinanciering van de gezondheidszorg – informele betalingen moet doen en zij dit niet kunnen betalen enerzijds en omdat Roma in het bijzonder gediscrimineerd worden anderzijds. Te dezen benadrukt de Raad vooreerst dat uit verzoekers' verklaringen blijkt dat zij in Moldavië wel degelijk medische hulp kreeg, zij het van minder goede kwaliteit. Dit toont aan dat er een zekere bereidheid was om haar, ondanks haar Roma afkomst, medische zorg te verlenen. Tevens dient te worden gewezen op het feit dat zowel uit de algemene informatie, als uit verzoekers' verklaringen blijkt dat iedereen, ondanks dat gezondheidszorg in theorie gratis is in Moldavië, informele betalingen dient te

doen. Het gegeven dat zij voor een medische behandeling moeten betalen, is overigens onvoldoende ernstig om als asielmotief in overweging te worden genomen. Wat betreft deze medische problemen *an sich*, wijst de Raad er nog op dat indien verzoekers een verblijfsmachtiging wensen te bekomen op basis van medische gronden, zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dienen te volgen.

2.3.7.5. Bovendien treedt de Raad de verwerende partij bij in haar conclusie dat verzoekers verklaarden dat zij geen internationale bescherming verzochten naar aanleiding van de conflicten over het huis van verzoekers zus en over het huis van verzoekers tante. Dit wordt door verzoekers in het verzoekschrift ook geenszins betwist.

2.3.7.6. Waar verzoekers hun moeilijke leefomstandigheden in Moldavië benadrukken alsook duiden op de gestegen energieprijzen in Moldavië door de oorlog in Oekraïne, onderstreept de Raad dat deze problemen van louter socio-economische aard zijn en niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève. Evenmin zijn deze problemen het gevolg van enig intentioneel handelen tot vervolging, waardoor er ook geen sprake kan zijn van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.7.7. Daarnaast wijzen verzoekers in hun verzoekschrift nog op de oorlog in Oekraïne en voeren zij aan dat deze oorlog ernstige problemen veroorzaakt in de regio van Transnistrië die door Rusland wordt bezet alsook in de rest van Moldavië. Tevens menen zij dat er een reëel risico is dat Moldavië in het conflict betrokken zal geraken. Ter staving van hun betoog verwijzen zij naar diverse internetartikelen.

De Raad oordeelt dat deze vrees louter hypothetisch is. Ook in de bijgebrachte internetartikelen worden slechts hypothetische vermoedens geuit over de mogelijke impact van het militair conflict in Oekraïne op Moldavië. Uit deze informatie blijkt niet dat de lokale bevolking er actueel wordt blootgesteld aan vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of aan een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het loutere gegeven dat er in de regio Transnistrië – die sinds 1992 wordt gecontroleerd door pro-Russische separatisten – een aantal granaataanvallen hebben plaatsgevonden en een algemene mobilisatie werd afgekondigd in april 2022, en dat er verschillende incidenten hebben plaatsgevonden waarbij Russische raketten zijn neergestort op het grondgebied van Moldavië, volstaat niet om hierop een ander licht te werpen. Dit geldt des te meer nu uit de aangehaalde internetartikelen, in weerwil tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden, nergens blijkt dat hierbij (burger)slachtoffers vielen. Verzoekers' kwetsbaar profiel – zijnde ongeschoolde Roma die van de grensregio met Oekraïne afkomstig zijn – doet hier geen afbreuk aan.

Hoe dan ook tonen verzoekers niet aan dat er heden in Moldavië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

2.3.7.8. Verzoekers voeren tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.9. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers hun voorgehouden problemen niet geloofwaardig, niet actueel, onvoldoende ernstig en/of louter hypothetisch zijn.

2.3.7.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Moldavië.

2.3.8.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Moldavië zouden hebben gekend.

2.3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenwel op generlei wijze aan dat er in Moldavië op heden een oorlog zou woeden en/of dat er sprake zou zijn van enige imminente militaire dreiging. Derhalve tonen verzoekers niet aan dat er in hun land van herkomst sprake zou zijn van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen verzoekers aan dat de gevolgen van de oorlog in Oekraïne in hun land en regio van herkomst van zulke aard zouden zijn dat zij aldaar louter omwille van het gegeven dat er in het buurland een oorlog woedt een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en/of b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers maken in dit kader verder geenszins duidelijk waar, waarom, wanneer, om welke redenen, door wie en in welke omstandigheden zij zouden riskeren te worden onderworpen aan ernstige schade omwille van het conflict in Oekraïne.

2.3.8.4. Verzoekers tonen, gelet op het voormelde, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Moldavië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds gesprekken kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Waar verzoekers uiterst ondergeschikt vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS
--------------	--------------